

Jako jiné tábory na českém území sloužil hodonínský areál těsně po válce ke koncentraci německého obyvatelstva. Byli sem umísťováni staří a praceneschopní Němci, kteří nemohli být zařazeni do odsunu, přičemž v názvu sběrného střediska bylo ve slově Němec záměrně psáno malé „n“. Středisko bylo otevřeno od 10. prosince 1945 do 1. října 1946. Podobně jako v předešlých obdobích, i tehdy panovaly v táboře katastrofální podmínky. Vězni byli sužováni nedostatečnou stravou vařenou především z často nahnilých a klíčících brambor. V březnu a červenci roku 1946 postihla středisko epidemie břišního tyfu. Vzhledem k tomu, že vězni umístění v táboře byli již při příchodu ve špatném zdravotním stavu, na práci byla nasazována jen část z nich, a to většinou k rolníkům nebo do táborových dílen. Internaci ve sběrném středisku nepřežilo 80 lidí. Těla některých z nich byla odvezena do anatomického ústavu na pitevní cvičení, zbytek byl pohřben do masových hrobů na lesním pohřebišti. Konečný odsun vězňů proběhl čtyřmi transporty v březnu, červnu, srpnu a září 1946.

Po odsunu německého obyvatelstva byl areál pronajat vojenské správě a v prázdninových měsících ho využívala okresní péče o mládež.

Někdy v roce 1946 byl na místě masových hrobů u tábora vztyčen dřevěný kříž s trnovou korunou, jehož instalace byla zásluhou MVDr. Františka Šípka, veterináře a předsedy Svazu národní revoluce. Ten se o prostor hřbitvu v prvních poválečných letech staral, přednášel o jeho historii ve školách v okolí, pořídil dokumentaci tábora a od oficiálního lékaře tzv. cikánského tábora MUDr. Josefa Habance získal fotky vězňů Romů.

Na rozdíl od holocaustu židovského obyvatelstva nebyla genocida Romů po válce vnímána jako perzekuce z rasových důvodů. Možná právě proto nikdy nedošlo k masivnějším procesům s dozorci cikánských táborů na českém území. Jediným odsouzeným v případě bývalého protektorátního cikánského tábora v Hodoníně u Kunštátu se tak stal Rom Blažej Dydy, známý pod přezdívkou Many. Ten zastával v Hodoníně a později v cikánském táboře v Osvětimi funkci šetaře, tedy kápa z nadvěz, jejichž úkolem bylo týrat ostatní spoluvězně. Dydy byl 29. 4. 1947 odsouzen mimořádným lidovým soudem v Brně na doživotí. V roce 1961 byl však podmínečně propuštěn na zkušební dobu 10 let a v roce 1968 mu byl zbytek trestu zcela prominut. Další okolnosti procesu s dozorci čekají na další výzkum.

Koncem 40. let se stal objekt hodonínského tábora místem izolace lidí, kteří se z různých důvodů nehodili nově budovanému politickému zřízení. Tábor nucených prací fungoval od října 1949 do srpna 1950. Někdy v tomto období přibyl ke kříži umístěnému na lesním pohřebišti kámen s nápisem „Žalov obětí nacismu“, který vytesal jeden z vězňů.

Po roce 1950 se stal prostor v Hodoníně u Kunštátu podnikovým rekreačním zařízením Cemo Mokrý a souasně byl využíván k prázdninovému pobytu dětských táborů. Bývalé vězeňské domy byly zmodernizovány k potěbě rekreační a přímě v areálu byl vybudován bazén. Historie tábora upadla do zapomnění a zůstala bez zájmu státu a veřejnosti na desítky let. Prvními a na delší dobu také jedinými aktivisty, kteří se začali zajímat o zviditelnění dějin tzv. Hodonínku, byli členové Svazu Cikánů-Romů. Ti zde uskutečnili v březnu 1972 první pietní akt na uctění památky obětí romského holocaustu a připravovali vybudování památníku romským obětem. V roce 1973 sice pietní akt zopakovali, nicméně po zrušení Svazu v dubnu téhož roku, se představa památníku opět rozplynula.